

Sygn. akt II UK 164/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku D. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o emeryturę policyjną i policyjną rentę inwalidzką,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 czerwca 2012 r. i oddalił odwołanie D. P. od decyzji z dnia 24 sierpnia 2011 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., którymi stwierdzono ustanie prawa wnioskodawcy do emerytury policyjnej oraz policyjnej renty inwalidzkiej z dniem 14 marca 2011 r. (uprawomocnienia się wyroku skazującego).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura

Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu bezzasadnej tezy, że przestępstwo stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym, polegające na doprowadzeniu K. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwotach 77,70 i 105,12 zł po uprzednim poświadczeniu nieprawdy w książce kontroli pracy samochodu S. co do ilości przejechanych kilometrów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zostało popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych przez funkcjonariusza policji.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie odwołania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został - poprzez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - jej oczywistą zasadnością z uwagi na „oczywiste naruszenie przepisu prawa materialnego” wynikające z uzasadnienia podstawy kasacyjnej. Ponadto skarżący wskazał, z powołaniem się na art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, że art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy „przewidujący możliwość pozbawienia obywatela konstytucyjnie zagwarantowanego mu prawa do emerytury i renty, i to pomimo spełnienia wszystkich ustawowych przesłanek uprawniających do ich otrzymania, pozbawia obywatela należnych od państwa środków na zaspokojenie potrzeb życiowych, co stanowi niezwykle dotkliwą konsekwencję” i z tego względu powinien być interpretowany wąsko i literalnie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jednakże uchodzi jego uwadze, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Po pierwsze, rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie „merytorycznych aspektów” wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Po drugie, z art. 67 ust. 1 zdanie drugie ustawy zasadniczej wynika jasno, że zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Po trzecie, skarżący nie przeprowadza żadnego wyводу prawnego dla wykazania, że Sąd drugiej instancji dokonał oczywiście błędnej wykładni art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, co wprost prowadzić by miało do uwzględnienia skargi kasacyjnej. Należy tylko zauważyć, że przepis ten jednoznacznie odnosi się do przestępstw, których popełnienie pozostaje w związku z wykonywaniem czynności służbowych, a nie do przestępstw popełnionych podczas wykonywania tych czynności.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.